

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121427654
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6121427654.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: JUDr. Tibor Sanák, so sídlom Nám. SNP 2, Trnava, IČO: 51 737 035, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, E., zastúpenému JUDr. Luciou Sukopovou, advokátkou, so sídlom Františkánska 5, Trnava, o zaplatenie 2.082,63 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 1. februára 2022 č.k. 11C/73/2021-70, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 2.082,63 eur v lehote do 45 dní od právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 52 ods. 1 a 2, § 488, § 489, § 494, § 724 a § 730 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, ako aj § 1 ods. 1 a 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, keď na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca ako advokát zastupoval žalovaného ako stranu v konaní vedenom pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 11C/35/2015, ktoré konanie bolo právoplatne skončené. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi ako advokátovi vzniklo právo na odmenu za obstaranie záležitosti, t.j. za zastupovanie žalobcu vo vyššie uvedenom civilnom sporovom konaní, a to v momente právoplatného skončenia konania. Pokiaľ ide o výšku odplaty za poskytovanie úkonov právnej služby, táto v konaní nebola spornou, a to vo výške 2.082,63 eur (1.997,97 eur ako odmena za 10 úkonov právnej služby + 84,66 eur ako režijný paušál k nim), ktorá výška vyplýva z uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 11C/35/2015-371 zo dňa 28.04.2021, pričom žalovaný výpočet nespochybnil. Zo všetkého uvedeného vyplýva záver, že žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 2.082,63 eur. Žalovaný sa bránil tým, že žalobcovi zaplatil dňa 14.01.2021 sumu 18.500 eur prevodom z účtu svojej manželky; v konaní však bolo sporným, či v rámci uvedenej sumy bola skutočne zaplatená aj odplata v sume 2.082,63 eur. Predovšetkým súd poukázal na to, že žalobca v konaní tvrdil (pričom žalovaný jeho skutkové tvrdenia nepoprel, a preto boli nespornými), že mal voči žalovanému ešte ďalšiu pohľadávku z dôvodu jeho zastupovania v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 9C/191/2005, ktorá mu bola priznaná v rámci konania vedeného pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 19C/240/2016 a ohľadom ktorej žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie s tým, že išlo o trovy v sume cca 22.000 eur po dohode medzi stranami znížené na sumu 18.500 eur. V tejto súvislosti súd poukázal aj na vyjadrenie

žalovaného zo dňa 01.02.2022, v ktorom žalovaný potvrdil, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 19C/240/2016 bol zaviazaný povinnosťou uhradiť trovy konania v sume viac ako 20.000 eur, ktorá suma bola dohodou znížená a žalovaným uhradená v januári 2021. Keďže žalobca mal voči žalovanému skoršiu pohľadávku vo výške 18.500 eur a neskoršiu pohľadávku vo výške 2.082,63 eur, pričom žalovaný preukázal, že žalobcovi uhradil sumu 18.500 eur, bolo potrebné dospieť k záveru, že pohľadávka žalobcu vo výške 2.082,63 eur zostala neuhradená. Okrem toho súd uviedol, že uhradenie sumy 18.500 eur dňa 14.01.2021 ani nemá časovú súvislosť s pohľadávkou vo výške 2.082,63 eur, keď uznesenie vyčísľujúce trovy právneho zastúpenia, ako aj e-maily, ktorými si žalobca odplatu v sume 2.082,63 eur voči žalovanému vyčísľoval a uplatňoval, sú neskoršieho dátumu (28.04.2021, 19.05.2021, 22.06.2021). Žalovaný ďalej v konaní tvrdil, že v rámci sumy 18.500 eur mala byť zahrnutá celková odplata za zastupovanie žalovaného žalobcom ako advokátom vo všetkých súdnych sporoch na Okresnom súde Trnava, vrátane súdneho sporu, z ktorého si žalobca uplatňuje od žalovaného úhradu odmeny 1.997,97 eur a 84,66 eur, s tým, že pred vyplatením sumy 18.500 eur v januári 2021 ubezpečoval žalobca žalovaného a jeho manželku, že uhradením sumy 18.500 eur budú vyrovnaní. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že sa strany o odplate za zastupovanie vo všetkých konaniach vedených pred Okresným súdom Trnava dohodli tak, že budú v celkovej výške 18.500 eur, a že žalobca si voči žalovanému už ďalšie nároky uplatňovať nebude, bolo povinnosťou žalovaného predložiť alebo označiť dôkaz na preukázanie tohto skutkového tvrdenia, keďže žalobca uvedené skutkové tvrdenie poprel. Žalovaný však žiaden dôkaz o takejto dohode nepredložil ani neoznačil, čím neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia. Ak žalobca pred začatím konania uviedol, že je mu jedno, či trovy zaplatí F. B. alebo žalovaný, išlo o ústretový krok žalobcu, ktorý však nespochybňuje nárok žalobcu uplatnený voči žalovanému v tomto konaní. Súd poukazuje na to, že žalobca má práve voči žalovanému (nie voči F. B.) nárok na odplatu zo záväzkového vzťahu zo zmluvy o právnej pomoci, ktorú spolu uzavreli, a tento mu vznikol okamihom právoplatného skončenia konania sp. zn. 11C/35/2015. Nárok žalovaného voči F. B. na náhradu trov konania je odlišným nárokom, ktorý vyplýva z procesných ustanovení § 262 a § 255 CSP, pričom účet žalobcu ako advokáta je v uznesení č.k. 11C/35/2015-371 zo dňa 28.04.2021 uvedený len ako platobné miesto. Preto v prípade, že by medzičasom žalovaný žalobcovi uhradil odplatu za právne služby na podklade rozsudku v konaní sp. zn. 11C/73/2021 a následne by bola od F. B. exekučne vymožená suma 2.082,63 eur na podklade uznesenia o výške náhrady trov konania z konania sp. zn. 11C/35/2015, nešlo by o duplicitne vymáhanú sumu, keďže žalobca by bol povinný sumu, poukázanú mu na účet, vydať žalovanému, keďže ide o nárok žalovaného. S poukazom na uvedené preto súd dodal, že na existenciu nároku žalobcu voči žalovanému nemá žiaden vplyv skutočnosť, že F. B. bola v konaní sp. zn. 11C/35/2015 zaviazaná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a v rámci nej aj sumu 2.082,63 eur. Podporne súd poukázal napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 zo dňa 29.06.2010, v ktorom dovolací súd uviedol, že „z § 142 ods. 1 O.s.p. a § 149 ods. 1 O.s.p. (pozn. súdu: teraz § 255 ods. 1 a § 263 CSP) vyplýva, že osobou oprávnenou na náhradu trov konania môže byť len účastník konania. Ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. upravuje tzv. platobné miesto a v konečnom dôsledku sleduje ochranu záujmov advokáta tým, že náhrada trov je vyplácaná na jeho účet. Zo zákona však nemá právo si tieto peniaze ponechať, ani ich zadržať inak, než na základe dohody s klientom, pričom je povinný vykonať vyúčtovanie. Ustanovenia § 19 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii (pozn. súdu: teraz § 24 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii) priznáva advokátovi právo na odmenu. Toto právo advokátovi však patrí len a len vo vzťahu voči jeho klientovi. Advokát nemá právo na odmenu voči tretej osobe, či už ďalším účastníkom konania, osobám zúčastneným na konaní alebo voči súdu (v podobe náhrady trov konaní). Ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. nezakladá právo na plnenie v prospech advokáta účastníka, ktorý bol v konaní úspešný a bola mu priznaná náhrada trov konania, ale je určením platobného miesta. Nevyplyva z neho pre advokáta také procesné postavenie, na základe ktorého by sa on sám vo vlastnom mene mohol domáhať priznania alebo zaplatenia náhrady trov konania. Na rozdiel od napríklad súdneho exekútora v exekučnom konaní, Občiansky súdny poriadok a ani iný právny predpis advokátovi ako právnemu zástupcovi účastníka konania nikdy a nikde nepriznáva postavenie účastníka konania ani len vo vzťahu k výroku o trovách konania.“ Keďže žalobca má voči žalovanému pohľadávku zo zmluvy o právnej pomoci vo výške 2.082,63 eur, ktorú žalovaný doposiaľ neuhradil, súd ho vo výroku I. rozsudku zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 2.082,63 eur. S prihliadnutím na výšku istiny, na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovaného, určil súd žalovanému v súlade s § 232 ods. 3 veta druhá CSP na plnenie primeranú dlhšiu lehotu 45 dní od právoplatnosti rozsudku. Z dôvodu, že uvedená lehota začne plynúť až po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, má žalovaný na plnenie celkom 60 dní, čo súd považuje za dostatočné. Súd nevyhovel žiadosti žalovaného o možnosť plnenia v splátkach, a to z nasledovných dôvodov. Žalovaný žiadal o splátky z dôvodu, že v januári 2021 uhradil na trovách právneho zastupovania sumu 18.500 eur, a preto je pre neho pomerne vysokou finančnou záťažou

uhradiť jednorazovo žalovanú sumu v tomto konaní. Žalobca na pojednávaní ohľadom majetkových pomerov žalovaného uviedol, že manželka žalovaného je zamestnaná v Slovenskej pošte v Bratislave a žalovaný by mal mať príjem zo zamestnania alebo podnikania v Nemecku, pričom jeho príjem žalobca odhaduje na 2.500 až 3.500 eur mesačne. Žalobca zároveň poukázal na to, že žalovaný mal príjem 35.000 eur, ktoré mu žalobca získal od p. E., ktoré mu preukázateľne zaplatila, a z ktorých potom žalovaný žalobcovi platil 18.500 eur. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcovi bola priznaná celá žalovaná istina, čo znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. V konaní pritom neboli tvrdené a súd sám nezistil dôvody pre uplatnenie § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď predpokladal, že žalovaný mal dostatok času vyvinúť iniciatívu za účelom začatia exekučného konania voči žalovanej z konania sp. zn. 11C/35/2015, a keď nezohľadnil povinnosť žalobcu odovzdať žalovanému ako bývalému klientovi celú dokumentáciu z ukončeného konania a neviazať jej odovzdanie na úhradu dlžnej sumy. Súčasne podľa odvolateľa došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, kedy súd neumožnil žalovanému ako spotrebiteľovi, aby v primeranej lehote do ďalšieho pojednávania mohol podať návrh na exekúciu, a tým by sa žalobca dostal v dohľadnom čase k vyplateným trovám konania (v rámci náhrady trov konania v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/35/2015), a nebolo by potrebné pokračovať v tomto súdnom spore. Poukázal na to, že súd nezohľadnil fakt, že žalovaný po zistení, že bol vydaný platobný rozkaz v tejto veci, najskôr bol v domnení, že ide o sumu, ktorú už uhradil v rámci platby právnych služieb pri vyporiadaní BSM. Po oboznámení sa s replikou žalobcu (v ktorej bolo vysvetlené, že ide o trovy z iného konania) žalovaný prešiel pomerne ťažkým obdobím, v ktorom zvažoval, či bude iniciovať voči vlastnej dcére F. B. exekúciu. Uviedol, že celé konanie o neúčinnosti právneho úkonu bolo nápadom jeho bývalej manželky, ktorá k tomu (podpis neúčinnnej zmluvy) presvedčila ich spoločnú dcéru F., ktorú žalovaný nechcel vystaviť ďalšiemu procesu, najmä ak išlo o exekúciu, v ktorej by sa siahlo na jej majetok. Na druhej strane pokladal za nespravodlivé, aby trovy konania znášal on, ktorý ani len nemal vedomosť o tom, že bývalá manželka zrealizuje takýto neúčinný prevod, a nemohol tomu nijako zabrániť. Navyše po tom, čo dospel k rozhodnutiu predsa len iniciovať exekúciu, musel sa dostať na Slovensko a k exekútorovi, čo vzhľadom na tieto skutočnosti nebolo úplne jednoduché. Napokon sa s exekútorom stretol v januári 2022, kedy však exekútor zistil, že žalovaný nedisponuje doložkou vykonateľnosti, a teda podanie na exekúciu nemohlo byť zrealizované. Pripomenul, že celú dokumentáciu mu mal odovzdať žalobca, a neviazať ju na splnenie podmienky, že mu ju poskytne, až keď mu uhradí žalovanú sumu. Bol toho názoru, že by mal dostať šancu po tom, čo dospel k ťažkému rozhodnutiu podať exekúciu na vlastnú dcéru, aj skutočne tento návrh na exekúciu podať. K úhrade odmeny právneho zastupovania v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/35/2015 by sa tak žalobca dostal v „normálnom čase“, nešlo by o dlho trvajúcu exekúciu. Toto súdne konanie (sp. zn. 11C/73/2021) považoval za nehospodárne, nakoľko v prípade hore uvedenej exekúcie by sa v ňom duplicitne vymáhala tá istá odmena žalobcu ako advokáta priznaná v konaní vedenom súdom pod sp. zn. 11C/35/2015 v rámci náhrady trov konania. Navrhol preto, aby bolo konanie odročené s tým, že mu bude poskytnutá primeraná lehota na podanie návrhu na exekúciu po tom, čo mu žalobca pošle doložku vykonateľnosti (vo formáte .asice). V prípade, ak by sa súd rozhodol žalobe vyhovieť, navrhol žalovaný, aby bol zaviazaný k úhrade žalovanej sumy v primeraných splátkach. Poukázal na to, že v januári 2021 uhradil na trovách právneho zastupovania sumu 18.500 eur, a preto je pre neho pomerne vysokou finančnou záťažou uhradiť jednorazovo žalovanú sumu v tomto konaní. Finančne únosnejšie by bolo rozdeliť splácanie sumy do pravidelných mesačných splátok počas obdobia troch rokov.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že súd správne rozhodol, keď zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 2.082,63 eur, súd však pochybil, keď umožnil žalovanému zaplatiť predmetnú sumu v lehote do 45 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie pochybil aj v tom, že nerozhodol o úrokoch z omeškania v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a to vo výške 5% zo sumy 2.082,63 eur od 03.07.2021 do zaplatenia. Poukázal na to, že na zaplatenie spornej sumy bol žalovaný vyzvaný e-mailom zo dňa 22.06.2021 s tým, aby túto sumu uhradil do 02.07.2021. Uviedol, že odvolanie žalovaného nemá reálnu šancu na úspech a zbytočne zaťažuje súdy. Dôvody, na ktoré

žalovaný poukazuje v závere svojho odvolania, nie sú skutkovo dané. Nebol najmenší dôvod vychádzať žalovanému v ústrety, keď si súd musel uvedomiť, že napriek právne jasnej veci žalovaný nechce platiť a hľadá všetky možné právne zámienky, aby platiť nemusel. V konaní mal súd bezpečne preukázané, že žalovaný sa doslova topí v peniazoch, keď od pani E. dostal sumu 35.000 eur. Na pojednávanie sa mu neráčilo prísť z dôvodu pracovnej, resp. podnikateľskej činnosti v Nemecku, kde zarába minimálne 4.000 eur, pričom jeho manželka pracuje v Slovenskej pošte, a. s. a zarába minimálne 1.000 eur. Žalovaný mohol teda bez toho, aby to nejako ekonomicky pocítil, zaplatiť žalovanú sumu. Súd preukázal dávku nepredvídateľnosti a mal si uvedomiť, že žalovaný sa bude voči rozsudku brániť, že podá voči nemu odvolanie. Tým sa doba splatnosti žalovanej sumy predĺži o ďalších 400 až 500 dní. Poukázal na to, že žalovanému vždy odovzdával počas cca pätnástich rokov zastupovania všetku dokumentáciu podľa dohovoru e-mailami, mnohé z dokumentácií išli na jeho e-mailovú adresu a zároveň aj na e-mailovú adresu jeho manželky, takže mal k dispozícii aj uznesenie vo veci 11C/35/2015, vrátane doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Predmetné doklady musel žalovaný mať, pretože minimálne dvakrát bol u žalobcu v kancelárii, kde obsah rozhodnutia prejednávali a on mu podrobne vysvetľoval, akú sumu trov právneho zastupovania mu má zaplatiť a akú sumu si môže nárokovať voči F. B.. Žalovaný mu však zdôraznil, že on voči dcére F. B. nebude uplatňovať trovy, ktoré vyplynuli z konania Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 11C/35/2015 vo výške 3.060,13 eur. Z toho logicky vyplynulo, že sumu 2.082,63 eur bude musieť zaplatiť on sám z vlastného vrecka. Z pohľadu žalobcu je úplne jedno, či žalovaný uplatnil exekučne svoj nárok voči F. B. alebo nie, pretože z ničoho nevyplýva, že by pohľadávka žalobcu voči žalovanému bola viazaná na vydobytie jeho nároku voči F. B..

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 11C/73/2021 je zaplatenie 2.082,63 eur. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalovanému uložené zaplatiť žalobcovi 2.082,63 eur do 45 dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne bol žalobcovi proti žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti, je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

9. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

10. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných

dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

14. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

15. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

16. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

17. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď predpokladal, že žalovaný mal dostatok času vyvinúť iniciatívu za účelom začatia exekučného konania voči žalovanej z konania sp.zn. 11C/35/2015, a keď nezohľadnil povinnosť žalobcu odovzdať žalovanému ako bývalému klientovi celú dokumentáciu z ukončeného konania a neviazať jej odovzdanie na úhradu dlžnej sumy.

18. Uvedený odvolací dôvod podľa názoru odvolacieho súdu nie je daný, pretože súd prvej inštancie postupoval pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP, zbral do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, pričom v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti nie je logický rozpor. V tomto smere nemožno súdu vyčítať žiadne pochybenia. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 12.) uviedol, na základe čoho dospel k záveru, že žalovaný mal dostatok času vyvinúť iniciatívu za účelom začatia exekučného konania. Rovnako poukázal na to, že žalovaný mal dostatok času, aby si sám, bez pomoci žalobcu, zabezpečil zo súdu doložku vykonateľnosti. Uvedené závery súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za logické, súd odôvodnil svoj postup a jeho záverom nemožno nič vytknúť a v podrobnostiach na ne odvolací súd odkazuje.

19. Podľa odvolateľa napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré videl v tom, že mu súd neumožnil ako spotrebiteľovi primeranú lehotu do ďalšieho pojednávania, v ktorej

mohol žalovaný podať návrh na exekúciu, a tým by sa žalobca dostal v dohľadnom čase k vyplateným trovám konania a nebolo by potrebné pokračovať v tomto súdnom konaní.

20. Ako je uvedené vyššie, odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

21. Z obsahu odvolania vyplýva, že odvolateľ nenamieta aplikáciu nesprávnej právnej normy na zistený skutkový stav, ale skôr nesprávny procesný postup, znemožňujúci, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

22. Postup súdu, ktorým sa znemožní strane sporu realizácia procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, je relevantný vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi), a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, a tiež pri rozhodovaní. Nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu ako vyplývajú z článku 36 a nasl. Listiny základných práv a slobôd, ako aj článku 46 Ústavy SR. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

23. Uvedený odvolací dôvod nebol daný, keď prvoinštančný súd odôvodnil, prečo nepovažoval za dôvodné odročiť pojednávanie, a prečo považoval za potrebné vec prejednať, pričom postup súdu považuje odvolací súd za zákonný a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 12.).

24. Súd prvej inštancie odôvodnil, prečo považoval za dôvodné určiť dlhšiu lehotu na plnenie a súčasne nesplnenie dôvodov na umožnenie plnenia v splátkach, pričom uvedené závery považuje odvolací súd za správne a v podrobnostiach na ne odkazuje (body 35.-38.).

25. K námietke žalobcu, že mu súd prvej inštancie opomenul priznať úrok z omeškania vo výške 5% zo sumy 2.082,63 eur od 3.7.2021 do zaplatenia odvolací súd udáva, že žalobca sa žalobou – návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal zaplatenia len sumy 2.082,63 eur, a preto bol súd viazaný jeho žalobným návrhom, a nemohol mu priznať úroky z omeškania, ktoré v žalobnom návrhu nepožadoval (§ 216 ods. 1 CSP).

26. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v časti nároku na náhradu trov konania, keď prvoinštančný súd správne o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, postupom podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu

trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).